

Tonček gre na božjo pot.

(Konec.)

Svet mir je vladal v svetišču; samo na lestencu, ki visi iz srede visoke kupole, se je igral solnčen žarek, da so trepetale spreminjajoče se boje steklenih biserov.

Tonček je pokleknil pred bogato okrašeni oltar, v katerem je sedela Mati božja na zlatem prestolu in pestovala svoje božje Dete. Pokleknil je in zaupljivo uprl oči v dobro Mater, sklenil ročice in molil goreče in z otroškim zaupanjem kot še nikdar:

„O, dobra mati Marija, neпусти, da bi umrli naša dobra mamica! Poglej, dobra Gospa, kako hudo bi bilo malemu Jezuščku, če bi mu bila ti umrla! Zato se usmili naše mamice; izprosi pri Jezusu zdravja naši materi, in mamica bodo zdravi! O naša ljuba Gospa, usliši me! Spomni se, o premila Devica Marija, da še nikdar ni bilo slišati, da bi bila ti koga zapustila, ki je pod tvoje varstvo pribežal, se tvoji prošnji priporočil, tebe pomoči prosil . . .“

Dolgo je klečal mladi romar, dolgo je molil in tako pobožno, da ni čutil, kedaj so prišli v cerkev stari sivolasi župnik, da odmolijo brevir.

Šel je Tonček še trikrat po kolenih okrog oltarja, spustil šestico v železno skrinjico in mislil je oditi. A neki strah mu je segel v dušo, strah: „Morda nisi dovolj goreče molil,“ in zopet je pokleknil in zopet molil še gorečnejše kot prej.

Vstal je, še malo postal pred oltarjem, zaupljivo in proseče pogledal Marijo, in zdelo se mu je, da se mu je nasmehljala sveta Gospa tako ljubo in tolažeče. Priklonil se je še, pokropil se z blagoslovljeno vodo iz mramornatega kropilnika, ozrl se še v oltar in vzdihnil: „Marija, usliši me!“ in je odšel.

Župnik pa so stopili za njim iz cerkve; zanimal jih je pobožni, neznani romarček.

„Deček, kako ti je pa ime in od kje si?“ so ga vprašali.

„Tonček sem, Podlogarjev iz Ulake,“ odgovori deček in boječe potegne klobuček z glave.

„Iz Ulake? Pa si sam tako daleč prišel?“ se začudijo gospod.

„Doma imam mamico bolno, hudo bolno, pa sem prišel prosit, da bi jim Marija izprosila zdravja.“

„O dobri otrok, le bodi vedno tako priden in rad imej mamico!“ so rekli gospod in ga pobožali z mehko roko po zdravem licu.

„Kaj pa oče; ali so doma,“ so vprašali gospod dalje.

„Očeta še poznal nisem. Šli so v Ameriko, ko sem bil tako majhen, da še govoril nisem, in pred par leti jih je zasulo v jami.“

„Kaj pa doma? Ali ste revni?“

„Nimamo mnogo,“ odgovori deček in malo povesi zardelo glavico kakor v sramu.

Gospod pa so segli v žep in mu dali lep rumen cekin: „Na, dobro dete, daj ga mami!“

Tonček je gospodu hvaležno poljubil roko.

„Kje boš pa čez noč? Danes ne greš menda domov, je predaleč?“ so spet vprašali gospod.

„V Slatniku bom pri Jernejevih pri teti. Prosim, gospod župnik, če bi mi pokazali, kje se gre v Slatnik“, še zaprosi Tonček.

„Vidiš, ta cesta, po kateri si ti prišel, se tam pri tistem križu odcepi. Tam pojdi na desno, ne na levo, kakor si prišel, in prišel boš ravno v Slatnik. Saj se vidi vas,“ tako so mu tolmačili prijazni gospod in mu kazali prijazno vasico, ki se naslanja na zeleni hrišček svetega Marka.

„Bog vam plačaj vse, gospod župnik!“ se je še zahvalil deček in šel.

„Le tak ostani vedno, blagi deček! In Bog daj, da bi ti kmalu ozdravela mamica! Z Bogom, dobri deček!“ so mu še rekli gospod, in zdaj in zdaj so še pogledali za njim, in zdelo se je župniku, kakor bi stopal mlad angel po hribu navzdol . . .

Jernejevka, teta Tončkova, je šla ravno po vode za večerjo k zelenopobarvanemu vodnjaku, ko jo je primahal naš znanec po cesti. „O Tonček! Kaj pa ti tod sam?“ se začudi teta.

„O teta! Ravno prav sem vas dobil; ne bo treba spraševati za hišo.“ — — —

To je bilo zvečer vprašanj, kako da je šel na tako dolgo pot, kako je kaj materi, in to in ono.

Drugi dan pa sta šla oba, teta in Tonček, po beli dolgi cesti. Tudi teta je šla obiskat svojo bolno sestro na Ulako.

* * *

Minul je mesec dni po Tončkovem romanju. Po cesti stopajo trije naši znanci: Tonček, Nežica in — mati.

A to ni več tista mati, ki je bila še komaj pred mesecem dni tako slaba, tako bleda. Vrnila se ji je rdečica na obraz, dasi se na njem še malo poznajo sledovi bolezni. Veselje in radost seva vsem trem iz oči. In kaj da jim tudi ne bi? Saj se gredo zahvalit za veliko milost, za zdravje dobre mamice, k dobri Gospe k Novi Štifti.

Bogumil Gorenjko.

Po beli stezici . . .

Po beli stezici
čez cvetne poljane
poromal domov
pod rodni bom krov.

In pesmice glasne
poromajo z mano
in misli sladké
čez cvetno polje.

In majko objamem,
poljubim veselo:
„Prišel je zdaj sin,
iz tujih daljin!

Hudó je, o mati,
hudo je v tujini;
naj zdaj se en čas
spočijem pri vas!“

Bogumil Gorenjko.

